

NIE KAŽDÉ DEDIČSTVO JE DAR

A
ČO
ZÁVET
SPOJIL

Jessa Hastingsová

LIMETKA

**ČO
ZÁVET
SPOJIL**

Jessa Hastingsová

**ČO
ZÁVET
SPOJIL**

TATRAN

Z anglického originálu Jessa Hastings: The Conditions of Will,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bloom Books, an imprint of Sourcebooks,
USA 2025,

preložila Saskia Kastl.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5637. publikácia a 2. zväzok edície Limetka.

Vydanie I.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Jana Piroščáková

Jazykovi redaktori Ivana Fábryová, Matej Rumanovský

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy, ktoré majú štavu

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © 2025 by Jessa Hastings

Cover and internal design © 2025 by Sourcebooks

Translation © Saskia Kastl 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1927-3

*Venované mojim milým prídavným menám...
pokračujte v rozvíjaní podstatných mien.*

1

EXISTUJE DOBRÝ SPÔSOB, ako sa môže človek dozvedieť zlé noviny? Asi áno? Hádám len normálne – nijako traumaticky či dramaticky.

Sestra mi asi deň a pol neustále telefonovala a ja som jej nedvíhala, lebo Maryanne nikdy nedvíham, lebo je to nediagnostikovaná narcistka a aj preto, lebo je to krava, a okrem toho, jednoducho jej nedvíham. Niežeby volala nejako často, ale keď zavolá, väčšinou jej nezdvihnem.

Priznávam, sčasti jej nedvíham preto, lebo viem, ako ju to žerie – vždy keď telefón dozvoní, stiahne obočie, mierne prižmúri oči, predsadí spodnú sánku a ticho soptiac pritlačí spodné zuby k horným. Ak by sa mi snažila dovolať v prítomnosti niekoho druhého, zagúľala by očami a utrúsila, aká som niekedy nemožná. No keby bola sama, prudko by zafunela z rozšírených nozdier, pokrútila by hlavou a pocítila by tlak v hrudi, lebo neexistuje, aby Maryanne Joy Carterová nemala situáciu vo svojich rukách.

Ja, moji bratia a sestra sme obeťami toho hrozného trendu, ktorý postihol všetkých letničných kresťanov v deväťdesiatych rokoch. Viete, pomenovali deti slovami, ktoré sa úzko spájajú s kresťanstvom. Nikdy nikomu nehovorím celé svoje meno, lebo moje druhé krstné meno je ako pomazanie na čele, ktoré prezrádza svetu, odkiaľ som, a ja nechcem myslieť na to, odkiaľ som, no tu je:

Georgia True Carterová.

Och bože, ja viem. True. Bolestivé.

Starší brat sa volá Tennyson Honor Carter.

Maryanne Joy Carterová (o rok a pol mladšia od Tennysona) je tá, ktorej telefonátom sa vyhýbam, no netýka sa to výhradne jej (a zároveň celkom výhradne jej). Musím priznať, že ignorujem všetky telefonáty od rodiny, zdvihnem, len ak volá Oliver Just Carter – môj mladší starší brat, ktorý je o rok starší odo mňa a o dva roky mladší od Maryanne.

Druhé krstné mená nám na sto percent vybrala naša mama, o tom niet pochýb.

Aby som bola férová, v okrese Beaufort to bolo koncom deväťdesiatych rokov z jej strany pravdepodobne dosť odvážne – som si istá, že to považovala za strašne super, no mne nikdy neprichodilo super mať také meno.

Vždy som bola zvedavá, či to urobila úmyselne...

Tenny a Maryanne, Podstatné mená... Ja a Oliver, Prídavné mená.

Ešte aj z čistej funkcie podstatného mena na rozdiel od funkcie adjektíva viem, že mama má radšej Podstatné mená...

Podstatné meno je konkrétne.

Prídavné mená? Ich hlavnou syntaktickou úlohou je, aby rozvíjali podstatné meno, a to jednoducho nie je niečo, čo robí človek v Južnej Karolíne.

Ak ste z Južnej Karolíny, nerobíte mnoho vecí.

Nekonáte proti autorite rodičov.

Neulievate sa z kostola.

Nie ste homosexuáli.

Nevyzeráte ako blondávná Stephanie Seymourová z deväťdesiatych rokov. A ja tak zjavne vyzerám.

Vždy som tak vyzerala, aj keď je jasné, že som bola primladá na to, aby som sa podobala na problémovú priateľku Axla Rosea.

Eudia mi to ustavične hovoria. A to je milé, lebo Stephanie je kosť, a asi to aj vidím... To, ako mi splývajú vlasy, akú mám smotanovobielu pokožku, pery ako ružové puky, veľké modré oči. Všetko to mám, takže áno – viem, čo si ľudia myslia. Ale nezdá sa vám, že jej oči pôso-

bia smutne? Vždy som si to myslela vďaka tvaru jej obočia alebo podľa toho, ako na fotografiách drží ústa. Nemôžem to povedať naisto, keďže som ju nikdy nevidela naživo, a aj keby, vyzerám, ako vyzerala vtedy, nie teraz (aspoň to mi ľudia hovoria), no vyzerám tak, ako vyzerala kedysi, a vtedy pôsobila smutne.

Takže občas uvažujem, či aj ja pôsobím smutne.

Možno áno. Možno niekedy.

Ale nie vedome a v tom je rozdiel.

Vedomé pocity sa premietajú navonok a človek im prispôbuje rozhodnutia, no podvedomé pocity existujú pod povrchom a aj ony diktujú, ako sa rozhodnete, dokonca ešte viac, no to si často uvedomíte až v retrospektíve.

Priateľstvo s Hattie a Biancou? Retrospektíva.

Môj život v Londýne? Retrospektíva.

Moje sexuálne rozhodnutia vo veku pätnásť až dvadsaťdva rokov? Retrospektíva.

Čo študujem? Retrospektíva.

Takže.

V tento veľmi normálny aprílový sobotňajší večer mi sestra zavola- la asi päťdesiatkrát. Nezdvihla som ani raz. Predovšetkým preto, lebo som mala za to, že ak niečo potrebujem počuť, ostatní by mali mať aspoň toľko rozumu, že po prvých piatich neprijatých hovoroch požia- dajú niekoho iného, aby sa mi ozval.

Neviem, prečo mi nezavolała Violet. Okrem Olivera sa bavím len s tetou Violet a jej manželom Clayom, ale Violet nezavolała.

Možno nechcela počuť ľahostajnosť v mojom hlase, keby mi to po- vedala.

Alebo jej to Maryanne jednoducho nedovolila.

Znova mi zazvoní mobil položený na kuchynskom pulte a moja spolubývajúca Hattie Ramseyová naňho nevrlo zazrie.

„Už to, kurník, zdvihni, budeš taká dobrá?“

Hodím na ňu ostrý pohľad. „Ty to zdvihni.“

„To tvoje retro zvonenie už viac nevydržím, Georgia, vyzváňa to od včera večera...“

„Viem,“ vzdychnem. „Človek by si myslel, že jej to už došlo.“

Nadvihne obočie. „Možno je to dôležité.“

Pokrútim hlavou. „Nikdy to nie je dôležité.“

Hattie mi neverí, no to ešte nepozná moju rodinu. Existuje určitý typ nepríčetnosti vyhradený špeciálne pre americký juh a ľudia, čo odtiaľ nie sú, to skrátka nepochopia.

Nepochybujem o tom, že sestra si myslí, že ide o niečo dôležité, ale vôbec by to pre ňu nebolo netypické, keby videla, že som na sociálnych sieťach napísala niečo proti Trumpovi a ona to vzala ako osobný útok, čo zvyknú robiť len Američania, pokiaľ ste to nevedeli. To, ako si ľudia mylne spájajú svoje politické názory s osobnou identitou. Byť republikánom či demokratom je v Amerike pre mnohých podobné ako rasová identita. Teraz, keď už v Amerike nežijem, mi to príde strašne čudné. Lebo, úprimne, ani jedna z tých strán v tomto období nie je super, a keď zosobníte niečo do takej miery, ako to robia mnohí v politike, vždy keď niekto spochybní nejaký krok politickej strany, je to, akoby spochybnoval vás, a to je jednoducho nezdravé. To všetko Hattie vysvetľujem už po miliónty raz a vtom mi na mobile cinkne správa. No konečne.

Niekoľko sekúnd civiem na mobil, a keď sa poň konečne načiahnem, Hattie, ktorú to už absolútne nebaví a zjavne zúfalo chce, aby viac nezvonil, ho schmatne a prečíta si správu.

Ruku, v ktorej nedrží telefón, zľahka a na krátko – len na pol sekundy – zatne. V tom istom okamihu natiadne spodnú peru a obočie sa jej stiahne k sebe, no vzápätí prudko vyletí nahor a jej oči ho s nepatrným oneskorením nasledujú.

Rýchly nádych.

Smútok a prekvapenie.

Prichádza niečo zlé.

So zvrasteným obočím mi podá mobil a hrud' sa jej prudko dvíha a klesá.

MARYANNE:

Otec je mŕtvý.

Dlho žmurkajúc civiem na displej.

ČO ZÁVET SPOJIL

V mojom klinicky orientovanom mozgu víri, že to, že som pocítila len jemný záchvev smútku, nie je dobré znamenie. Nič viac a nič menej ako pocit, že ma to obťažuje.

Viem, ako sa má človek cítiť, keď mu zomrie rodič.

Ľudia pri tom často zažívajú stratu identity, krízu osobnosti. Uvažujú, kto sú a o svojom mieste vo svete, akoby bol rodič kotvou, ktorá ich drží na planéte.

GEORGIA:

Čože?

Nič.

Necítim nič.

To by mohlo byť zo šoku, viem. Možno upadáam do šoku.

Ale prečo by som bola v šoku zo straty rodiča, ktorého som aj tak pred rokmi stratila?

MARYANNE:

Otec zomrel.

Snažila som sa ti dovolať.

Infarkt.

GEORGIA:

Kedy?

MARYANNE:

Včera.

„Si v poriadku?“ spýta sa Hattie. Nespustila zo mňa zrak, odkedy mi podala mobil.

Zamrzla, ako sa to stáva niektorým ľuďom v prítomnosti smrti.

Chápem, je to celkom prirodzený strach. Všetky ľudské bytosti, či už to vedia alebo nie, nesmierne ovplyvňuje ich blížiaci sa smrť. Smrteľnosť je neznesiteľne konfrontačná a konečná. Až tak, že mnohí ľudia sa celý život usilujú žiť tak, akoby ňou neboli spútaní tak ako my ostatní.

Robíme všelijaké veci, aby sme sa vyhli pomínutelnosti nášho ja a ľudí, s ktorými sme si vytvorili väzby, no nik z nás s tým nič nemôže urobiť...

Jedného dňa zomriem. Jedného dňa zomriete vy.

S Hattie Ramseyovou sme sa spoznali asi pred štyrmi rokmi, no spolubývajúc sme len čosi vyše roka, odkedy sa jej najlepšia kamarátka presťahovala z ich bytu na Blandford Street k svojmu priateľovi. Teraz je to náš byt na Blandford Street.

Hattie pochádza z bohatej rodiny, narodila sa a vyrástla v Londýne. Jej mama je úspešná maliarka a otec environmentálny právnik. Sú veľmi zaľúbení, nevidaná a bizarne fungujúca rodičovská jednotka, ktorá s nadšením podporuje práva súvisiace s dcérinou sexuálnou orientáciou. Je bisexuálka.

Má jednu sestru, s ktorou má veľmi blízky a pekný vzťah, a typické prekážky, ktoré nám život zvykne nadeliť – kľúčové pre húževnatosť a osobný rozvoj –, pochádzajú výsostne zo zdrojov mimo jej najbližších pokrvných príbuzných.

Hattie Ramseyová je chránená. Ako oko v hlave, dalo by sa povedať. Smrť je pre chránených ľudí konfrontačná, lebo štiepi reality.

Aby som bola férová, smrť je pravdepodobne konfrontačná pre všetkých ľudí. Náhla smrť určite. Ale predstava smrti, keď sa jej pozrieme priamo do očí, nás všetkých znepokojuje.

Myšlienka, že sa to skončí – že všetko sa raz skončí – a že všetko, čo po celý život robíte a budujete, jedného dňa, v okamihu, keď naposledy vydýchnete, vlastne nič neznamená.

Preto majú ľudia deti. Aby existovali aj po svojom odchode.

Hattie predo mnou stojí s ústami dokorán a očami vyvalenými od hrôzy a premieta si eventuálnu blížiacu sa smrť svojho vlastného dobrého otca do smrti môjho mizerného otca.

Je zničená za mňa. Je však zničená skôr kvôli sebe, len si to neuvedomuje.

„Som v pohode.“ Usmejem sa na ňu, aby som ju o tom ubezpečila.

Nie je to duchenneovský úsmev. Môj sval *orbicularis oculi* sa vôbec nehýbe – neusmievam sa očami, vo vonkajších kútikoch nemám žiadne vrásky, ktoré by ukázali, že sa usmievam úprimne, no ona si to ne-

všimne rovnako, ako si to nevšimne väčšina ľudí, a ani nechcem, aby si to všimla. V iný deň by som sa prinútila prižmúriť oči, aby bol môj úsmev uveriteľnejší, ale práve mi zomrel otec, takže na seba nie som prísna.

Hattie rýchlo prikývne, je to nervózne prikývnutie.

Do desiatich minút zavolá svojim rodičom a povie im, ako veľmi ich ľúbi. Zostane tu so mnou, dokým jej nevyšlem signál, že chcem byť sama, a potom sa ospravedlní. Viem, že nemá rada, keď ju takto čítam, a ja sa ju obvykle všemožne snažím upokojiť, robiť veci zdĺhavo... Tváriť sa, že som si nevšimla, keď sa jej niekto páči alebo keď sa pohádala s najlepšou kamarátkou.

O týchto veciach s ňou hovorím pomalým, nudným, rozvláčnym spôsobom, ktorý umožní jej aj druhým ľuďom myslieť si, že sú záhadou, lebo pocit, že ste záhadní, je niečo, čo si ľudia cenia – možno preto, lebo sa nechcú cítiť odhalení –, no dnes nemám energiu, aby som ju takto upokojila.

„Môžeš ísť,“ poviem jej.

Trochu viac sa zachmúri. Mierne vtiahne spodnú peru. Trošku som ju urazila. „Si si istá?“

Znova sa na ňu usmejem, no teraz si predstavím šteniatko jazvečíka, ktoré si len nedávno kúpil majiteľ kaviarne kúsok od nás, a tak môj úsmev pôsobí úprimnejšie. Potom jej poviem, že len chcem byť sama, no pritom sa dotknem jej ramena, lebo viem, že ju to upokojí.

Hattie s úľavou prikývne a odíde do svojej izby.

MARYANNE:

Pohreb je v piatok.

GEORGIA:

Ok.

MARYANNE:

Môžeš to oznámiť Oliverovi?

GEORGIA:

Prečo si to nepovedala Oliverovi ty?

MARYANNE:

Nik z nás naňho nemá číslo.

Pozerám na displej.

Ako je to možné?

Ako to, že nik nemá Oliverovo číslo?

Violet má jeho číslo, ale asi mu nechce zavolať z rovnakého dôvodu,
prečo nechcela zavolať mne.

GEORGIA:

Ozvem sa mu.

MARYANNE:

Dobre.

Ďakujem.

Kedy priletiš?

Bože, nenávidím Južnú Karolínu.

2

S OLIVEROM MÁME PRI TELEFONOVANÍ také pravidlo, že pokiaľ nejde o niečo urgentné, nikdy si nezavoláme viac než dva razy.

My (a tým myslím ja) sme si toto pravidlo dohodli, keď sa pred deviatimi rokmi presťahoval do Kalifornie, a keďže ja som v Londýne, pre časový posun sa stávalo, že som si po prebudení našla od brata deväťsto zmeškaných hovorov v čase, keď boli v L. A. dve hodiny nad ránom.

Presťahoval sa tam v osemnástich rokoch, tesne po absolvovaní Vojenskej školy sv. Benedikta. Naši rodičia ho tam poslali, keď mal šesťnásť, aby sa vyhlil tomu, čo už dlho tušili.

Prísídlenie do Los Angeles bolo pre môjho brata úžasné a zároveň strašné.

Bolo to prvé miesto, kde sa Oliver cítil skutočne doma a akceptovaný. Bolo to prvé miesto, kde mohol byť naplno sám sebou. Bolo to prvé miesto, kde mal dostatočný priestor, aby si uvedomil ťažobu života, ktorý zanechal v Okatie, a rozdýchal všetko, čím nás naša rodina sklamala.

Úplne ho zhlthlo. Svetielka mesta ho pritiahli ako nočného motýľa.

Zapadol ani nie medzi tých nesprávnych, ale medzi ľudí, ktorí nemali hranice, a Oliverovi mať hranice aj tak nikdy nešlo. Má ADHD

a – asi to ani nemusím viac vysvetľovať – očividne má nižšie hladiny dopamínu, a tak ho vždy hľadá. Ak ste emočne dysregulovaný neurodivergentný jedinec ako on, niektoré aspekty života v L. A. vám dávajú pocit, akoby ste narazili na ropu.

Netrvalo dlho, kým minul všetky peniaze, ktoré som mu dala, a prepadol sa do sveta *sugar daddies* a alkoholu.

Alkohol nebol špecifický pre jeho život v L. A. Piť začal už dávno predtým, ako som odišla, a keď sa to celé stalo, mala som pätnásť, takže podľa mňa začal piť vo svojich štrnástich rokoch. Bože, v štrnástich. V štrnástich je človek úplne mláďa.

Teraz sa mu hádam darí lepšie. To mi aspoň vraví. Znova chodí na stretnutia AA. Tentoraz nepije už štyri mesiace.

Ja a Oliver sme sa pobrali odlišnými smermi. Doslovne aj obrazne.

Oboch nás poslali preč: jeho do štátu Georgia, mňa do Británie. Zhruba v rovnakom čase, s odstupom niekoľkých mesiacov. Najprv mňa, potom jeho.

Poviem však toto: poslať teplého tínedžera na chlapčenskú internátnu vojenskú školu nie je taký trest, ako si mysleli. Isteže to tam bolo miestami dosť homofóbne, no určite to nebolo horšie než to, čo si Oli vypočul doma. A aspoň sa skamarátil s ľuďmi, ktorí ho tak trochu chápali. Ktorých rodina tiež poslala preč z tých istých hlúpych dôvodov.

Myslím, že sa jednoducho tešil, že je preč z Okatie.

A to, keď ma poslali do Anglicka? Akoby ma oslobodili.

Podľa mňa si mysleli, že nebudem chcieť ísť, no hoci som nechcela, zároveň som aj veľmi chcela. Stredná škola Cawthorne mi prichodila ako bezpečná oáza a veru aj bola. V Bath som bola vo väčšom bezpečí ako v Okatie... Aj šťastnejšia.

Ale vždy vás bude nahlodávať – niekedy vedome, no väčšinou podvedome –, že ľudia, ktorí vás splodili, ktorí vás stvorili, vaša vlastná krv, tí, čo sú geneticky naprogramovaní, aby vás chceli, tí ma nechceli. A ani Olivera.

Aspoň nie naozaj...

Nie tak, ako chceli Maryanne a Tennyho.

Vedela som, že aj Oliver to vie.

Môžete si povedať, že ani nechcete, aby vás chceli takí ľudia, no nie je to pravda, lebo presne tak, ako rodičia majú chcieť svoje deti, tak aj deti majú geneticky zakódované, že chcú byť chcené.

Možno nemám svojich rodičov rada, možno sa mi nepáči, čo predstavujú alebo čo urobili, alebo ako sa správali, no sú to moji rodičia a oboch nás poslali preč, lebo sme neboli ako oni. Keď vyrastáte, narobí to vo vašej duši riadny neporiadok.

V skutočnosti neviem, či to urobili, aby nás potrestali, schovali nás, prevychovali alebo sa nám vyhli.

Nevedieť prečo bolo sprvu ťažké.

Teda aspoň u mňa existoval spúšťač, ktorý označili za dôvod, no nebol to skutočný dôvod...

Nejaký čas mi trvalo uchopiť tú myšlienku, no postupne som si povedala, že sa nikdy nedozviem prečo, a zvyčajne som si celkom istá, že aj keby som to vedela, aj tak by to pravdepodobne veľa neospravedlnilo.

Oliver s tým „prečo“ bojoval. Bojuje – prítomný čas. Nemôžem mu to zazlievať; je normálne, že s tým bojuje. Odpoveď hľadal na dne fliaš a v posteliach mužov vo veku nášho otca. To bol asi náš prvý a najväčší rozkol.

Usiloval sa zadusiť spomienky na naše detstvo. Ja som sa ich usilovala rozplieť.

Len čo zdvihne telefón, viem, čo robí.

Spotený a bez dychu, akoby zdvihol v najväčšom vypätí.

„Dúfam, že je to urgentné,“ zadychčí.

Fakt to spravil. Uprostred najväčšieho vypätia. Načo? Úprimne, kto zdvíha telefón uprostred sexu? Len sa zastav alebo mi zavolaj, keď budeš hotový. „Preboha, Oliver, prečo si zdvihol?“

„Voláš tretíkrát! To je urgentné...“

„Myslím, že by sme sa mali dohodnúť, že možno v núdzových situáciách necháš, čo robíš, aby si zdvihol, a nie že pokračuješ až do...“

„Je to urgentné?“ spýta sa netrpezlivo. „Lebo to tak nepôsobí.“

„Zavolaj – jej – neskôr...“ zadychčí ktosi v pozadí.

„Gige, zavolám ti po...“

„Otec je mŕtvy,“ poviem mu bez fanfár.

Oliver prestane dychčať, ale počuť, že doňho niekto aj naďalej doráža – všetok šuchot posteľnej bielizne, namáhavé dýchanie partnera, ten zvuk, keď pri sexe plieska koža o kožu... Hádám – dúfam –, že ten chlapík, čo je s ním, mu nevidí do tváre, lebo ak áno, potom je to kretén.

Oliver však občas obľubuje kreténov, takže možno aj je.

Čakám, nič nehovorím – naozaj, čo by som ešte mohla dodať?

Počujem pohyb a zvuk zatvárajúcich sa dverí.

„Čože?“ spýta sa ma brat napokon.

Má dvadsaťsedem, no znie, akoby mal znova šestnásť.

„Mrzí ma to...“ Pritlačím si na čelo ruky. Moju učiteľku sociálnej psychológie by porazilo z toho, čo som práve urobila. „Mala som ťa nechať, aby si sa mi ozval neskôr... Znechutila som ti sex?“

Môj brat pobavene odfrkne.

„No, to uvidíme.“ Vydýchne ústami. „Ako sa to stalo?“

„Dostal srdcový infarkt,“ poviem. „Nič viac neviem. Pohreb je v piatok.“

„Pôjdeš?“

Cítim, že moje svaly *depressor supercilii* sa pri jeho otázke stiahli k sebe, čo znamená, že sa mračím. Mračím sa nad jeho otázkou. „Hej, ty nie?“

„Asi áno,“ vzdychne. „Doriti...“

„Dobre, tak zajtra o druhej poobede odletíš z LAX. Potom máš v Dallase hodinový prestup...“

„Čo?“

„Kúpila som ti letenku. Mal by si ju mať v maili.“

Odmlčí sa. „To si nemusela.“

Aj ja sa odmlčím. „Ako inak by si sa tam dostal?“

Ticho.

„Bol by som niečo vymyslel,“ povie mi a mne sa zdá, že v jeho hlase počujem náznak zatrpknutosti.

Prehltnem, cítiac sa nepríjemne, lebo tieto kraviny o peniazoch neznášam. „Vymyslela som to za teba.“

Oliver sa nadýchne a vydýchne nosom. „Kedy priletíš ty?“

„V pondelok ráno. Pár hodín po tebe.“

„Keby si bola lepšou sestrou, kúpila by si mi letenku tak, aby si tam dorazila predo mnou.“

„Keby som bola lepšou sestrou, kúpila by som nám dve letenky na Grenadiny.“

Znova pobavene odfrkne. „Vidíme sa v pondelok.“

„Dobre.“

Chvíľku je ticho.

„Si v poriadku, Gige?“ spýta sa.

„A ty?“

„Asi hej,“ odvetí. Musím vidieť jeho tvár, aby som vedela, aké pravdivé sú jeho slová.

„Lúbim ťa,“ poviem mu.

„Aj ja teba.“ Potom zavesí.